

доволно силны, ѡбаче като ѡсмѣдамы съвършенно ѡ  
 вникнимъ въ сѣ: Писаніе прилѣжно, нахѣждамы гн  
 безсилны ѡ слабы: защо ѡко преглѣдамы добры те дѣ-  
 ла, трѣвало, за да ѡмилостиви челоуѣкъ Бѡга съ-  
 тѣхъ, да ѡсплани законъ Бѡжій непорочно, ѡ да не со-  
 грѣшии никоги. Но кой челоуѣкъ, подавенъ сѡй въ то-  
 ба разбраченно ѡстество, какъто прѣжде рекохъмы, мо-  
 же да сѡ похвали съ такава свѣтостъ: азъ не казвамъ  
 тѣка за челоуѣкъ вѣрующъ во Хрїста, но за челоуѣкъ  
 пребывающъ въ невѣрствѣе. Ико ли преглѣдамы ѡ по-  
 каеніе то видимъ чи не ѣ възможно да сѡ намѣри въ  
 разбратенъ челоуѣкъ ѡ невѣрнъ истинно покаеніе :  
 защо то грѣхѡвны те дѣла сѡ продолжѣютъ до смѣрть,  
 ѡ покаеніе то стѣва безсилно ѡ слабо, ѡ предидуще то  
 покаеніе тѣтакси сѡ заглажда ѡ послауѣдующы те пре-  
 стѣпленїа та, ѡ не казвамъ пакъ за благовѣстително  
 то покаеніе, то ѣсть за Хрїстіанско то, защо то ѡно ѣ съ  
 всѣмъ други рѡдъ: ѡ ще видимъ малъ послѣ колко ѣ  
 силно. Могаз бы челоуѣкъ да помисли, чи понѣже Бѡгъ  
 ѡма неисчерпаемо милосѣрдїе, ѡли той ѣ паче само  
 милосѣрдїе, могаз бы чрезъ своѣта самъ влагостъ,  
 безъ да сѡ взрѣ на челоуѣчески те недостаткы ѡ грѣхо-  
 паденїа, да го прости ѡ сподѡби ѡ своѣта блаженна сла-  
 ва. Но таково разсѣжденїе ѣ ниско ѡ погрѣшено: по-  
 нѣже прѣви милосѣрдїе то Бѡжїе, милосѣрдїе слѣпо, ѡ не  
 мысли защо прѣвда та Бѡжїа ѣ вѣчна ѡ непрѣмѣни-  
 ма, такава мысль принуждава Бѡга да ѡма рабнъ прѣ-  
 беднаго ѡ нечестиваго, коѣто теба страшно ѣ ѡ само